

Bratia a sestry,

celá sedemnásť kapitola, z ktorej som prečítal iba niekoľko veršov, opisuje Boží príkaz obriezky a následne aj Abraháma, ako daný príkaz realizuje. Píše sa tam aj o zmene mien. Z Abráma sa stáva Abrahám a jeho žena Sára dostáva nové meno Sára.

Meno Abrahám znamená „otec množstva“. Má pripomínať Božie zaslúbenie. Abrahámových potomkov bude veľmi veľa. Vďaka Bohu bude Abrahám otec mnohých národov. Aj nové meno Abrahámovej ženy súvisí s ich početným potomstvom. Sára znamená „moja kňažná“. Jej nové meno vzniklo odstránením posledného písmena j, čo je v hebrejčine privlastňovacie zámeno. Meno Sára znamená „kňažná“. Už to nie je Abraháмова kňažná, ale kňažná. Keď Abrahám je „otec národov“, Sára je „matka národov“. V dejinách Božieho ľudu má jedinečné postavenie, ale len vďaka Božiemu požehnaniu.

Bez Božieho požehnania sa nič nepodarí. Žalmista napísal: „Ak Hospodin nestavia dom, márne sa namáhajú stavitelia; ak Hospodin nestráži mesto, márne bdie strážnik.“ (127, 1) Naopak keď Hospodin niečo požehná, tak sa to isto podarí. Všetko môže nasvedčovať o opaku. Nikto tomu nemusí veriť, a predsa sa podarí všetko, čo Boh požehnal. Boh povedal, že požehná Sárú a bude mať potomka. Dokonca aj pre Abraháma nebolo ľahké tomu uveriť. Znova sme svedkami zápasu o vieru, ktorá prebieha v ľudskom srdci.

Abrahám počul Božie zaslúbenie. Nebolo to nič nové. Predtým ho počul už viackrát. Pisateľ textu nám prezrádza aj Abrahámove myšlienky. Najprv sa Abrahám Bohu poklonil. Chce dôverovať Bohu. Následne sa usmial pomyslel si: „Či sa storočnému môže niečo narodiť a či deväťdesiatročná Sára môže ešte rodiť?“ Je to možno len taký záblesk. Pravdivá faktická myšlienka, ktorá mu prebehla hlavou. Ešte sa zastavme pri tom Abrahámovom úsmeve. Väčšinou sa vykladači prikláňajú k tomu, že to nie je prejav neviery. Abrahámov úsmev vystihuje jeho zmätok a rozpaky. Verí v Boha, ale zároveň aj pochybuje o reálnosti Božieho sľubu. Nie preto, že by bol Boh prislabý, ale on a Sára sú už veľmi starí, a teda je nepravdepodobné, aby ešte mali vlastného syna.

O podobnej reakcii sa môžeme dočítať v závere Evanjelia podľa Lukáša, keď sa vzkriesený Ježiš stretáva so svojimi učeníkmi. „A keď od radosti ešte neverili a divili sa, povedal im: Či máte tu niečo zjesť?“ (24, 41) „Od radosti neverili“ - je to zaujímavé slovné spojenie. Veria, tešia sa a aj zápasia s pochybnosťami. Takto zápasil Abrahám. Takto zápasili aj učeníci. Asi každý, kto sa snaží úprimne veriť v Boha, bude musieť zvädzať boj s pochybnosťami a otázkami. Aj našou modlitbou sa potom stáva modlitba muža, ktorý prosil Ježiša, aby uzdravil jeho syna. „Verím, Pane, pomôž mojej neviere!“ (Mk 9, 24)

To, čo nakoniec Abrahám povedal, svedčí o jeho neviere. Nevypovedá to o celom jeho živote. Ved' vieme, že Abrahám je výslovne uvedený v zozname svedkov viery. V danom momente však zvíťazila pochybnosť. Vedomie toho, čo už má, prevýšilo nad tým,

čo je ešte len zaslúbené. Abrahám povedal: „Kiežby Izmael žil pod tvojím dohľadom.“ Abrahám už mal so Sárinou slúžkou Hagar syna Izmaela. Bohu ho ponúka, aby bol tým synom, ktorý bude stáť na začiatku toho veľkého potomstva. Abrahám sa vtedy spoliehal na to, čo vidí. Dúfal v niečo, čoho sa môže dotknúť. Keď sa spoliehame na to, čo máme, je to chabá istota. Všetko, čo vidíme a čoho sa môžeme dotknúť, je dočasné a pomínelé.

V Liste Židom je viera opísaná takto: „Viera je zaiste podstatou toho, čoho sa nádejame, a dôvodom toho, čo nevidíme.“ (11, 1) Aj Pán Ježiš povedal: „blahoslavení, ktorí nevideli, a predsa uverili.“ (Jn 21, 29) Abrahám sa nemal spoliehať na to, čo vidí, ale na to, čo ešte len uvidí. Boh odpovedal Abrahámovi na jeho ponuku rázne „Nie“. Nie Izmael je ten zaslúbený syn. Pán Boh znova uisťuje Abraháma, že Sára porodí syna, ktorý sa bude volať Izák. Bude pre nich pripomienkou toho, že Božie slovo sa splní, aj keď človek pochybuje. Meno Izák v preklade znamená „Smeje sa“. Abrahám sa smial. Neskôr budeme čítať, že aj Sára sa zasmiala, keď počula, že bude mať syna. Izák už svojim menom im bude povzbudením, že Boh je silný aj tam, kde je človek slabý.

Boh zaslúbil, že zmluva, ktorú s Izákom uzavrie bude večná zmluva. Každý z nás už uzatváral zmluvu. Možno to bola zmluva v banke alebo poisťovni. Možno išlo o zmluvu ohľadom zamestnania. V prípade zamestnania poznáme dva typy: zmluva na dobu určitú a zmluva na dobu neurčitú. Názov na „dobu neurčitú“ je nepresný, pretože aj to je len na určitú dobu, maximálne kým človek neodíde do dôchodku. My ľudia nevieme uzatvoriť večnú zmluvu. Jedine Boh uzatvára s človekom zmluvu, ktorú nikto nezruší. Boh sa nemení. Nemení sa ani Jeho slovo. Boh je láska a od Božej lásky nás nemôže nič odlúčiť. Tak to opísal Pavol v Liste do Ríma: „Lebo som presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani vysokosť, ani hlbokosť, ani nijaké, iné stvorenstvá nemôžu nás odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.“ (8, 38-39) Božia zmluva je večná. Je spečatená Kristovým ukrižovaním a vzkriesením. Ježiš žije a v Jeho mene máme aj my život večný.

V závere sme počuli, že keď Boh dohovoriť s Abrahámom, vzniesol sa od Abraháma. V 21. žalme je Boh oslavovaný takto: „Vznes sa, ó Hospodine, svojou silou!“ (14. v.) Boh nie je súčasť stvorenia, ale Stvoriteľ všetkého. Boh je vyvýšený nad celým stvorením.

Všemohúci Boh sa k nám skláňa a svojim slovom nás vedie. Usmerňuje nás a povzbudzuje. Božie slovo sa nemení a zneje k nám opakovane. Boh nás posilňuje, aj keď zápasíme s pochybnosťami. Len vďaka Bohu máme večnú nádej. Amen

Vyslanie: Jn 12, 36

Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, nech háji a ochraňuje vaše srdcia i vaše mysle v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. Amen.